

Klíďo píďo jsem svou výstroj moh prodat do krámu s přebytkama. Po válce, kdy jsem většinu žoldu utrácel po hospodách v Palm Springs a Newport Beach, v Las Vegas nebo Santa Monice, jsem kaďdej tejden ze skladu proviantu ukrad jednu dvě bedny s instantním jíďlem a cestou z města na víkend jsem ty škatule po osmdesáti dolarech prodal do army shopu v San Bernardinu. A někdy jsem ukrad i něco víc než jenom žvanec. Anebo jsem taky třeba ani krást nemusel. Čas od času jsem se totiž čirou náhodou nachomejtnul k báglu nějakýho seržanta, ten nikde, a tak jsem si vzpomněl na pořekadlo *Věci nehlídaný jsou darovaný* a věďěl jsem, že bejvalej mariňák, co ten army shop vede, mi za pech toho seržanta dá tři sta babek.

Takže můj bágľ tady ve sklepě po šesti nebo sedmi stěhováních a osmi a půľ letech od propuštění z armády vůbec nemusel bejt. Moh jsem ho vyčenžovat za paráďní tah po hospodách, věnovat ho Naději nebo ho zkrátka a dobře vyhodit – anebo zapáľit, jak to některý mariňáci uděľali.

Rozkládám mapu jiďního Kuvajtu. Ze záhybů se sype písek.

Jakoťto svobodník americký námořní pěchoty z čtyř průzkumníků a odstřelovačů jsem toho z války v Zálivu viděl víc než průměrenej bačkorák. Ale i tak jsem měl pohled zastřenej – narušoval mi ho vítr, písek, vzdálenost, falešný signály, mizerná komunikace a špatný souřadnice, hloupost, strach i nevědomost, neohroženost i falešná hrdost. A taky fata morgána.

Následující řáďky proto nejsou pravda ani lež, ale *jenom to, co vím*. Většinu statistik jsem už zapomněl a musím si je dohledávat. Pamatuju si zbraně, ale ne už, co uměly, takže i to si musím najít. Co se místních názvů týče, tam se spoléhám na mapy. Pokud jde o rozmístění jednotek a strukturu vojsk, musím pátrat v publikovanejch tabul-